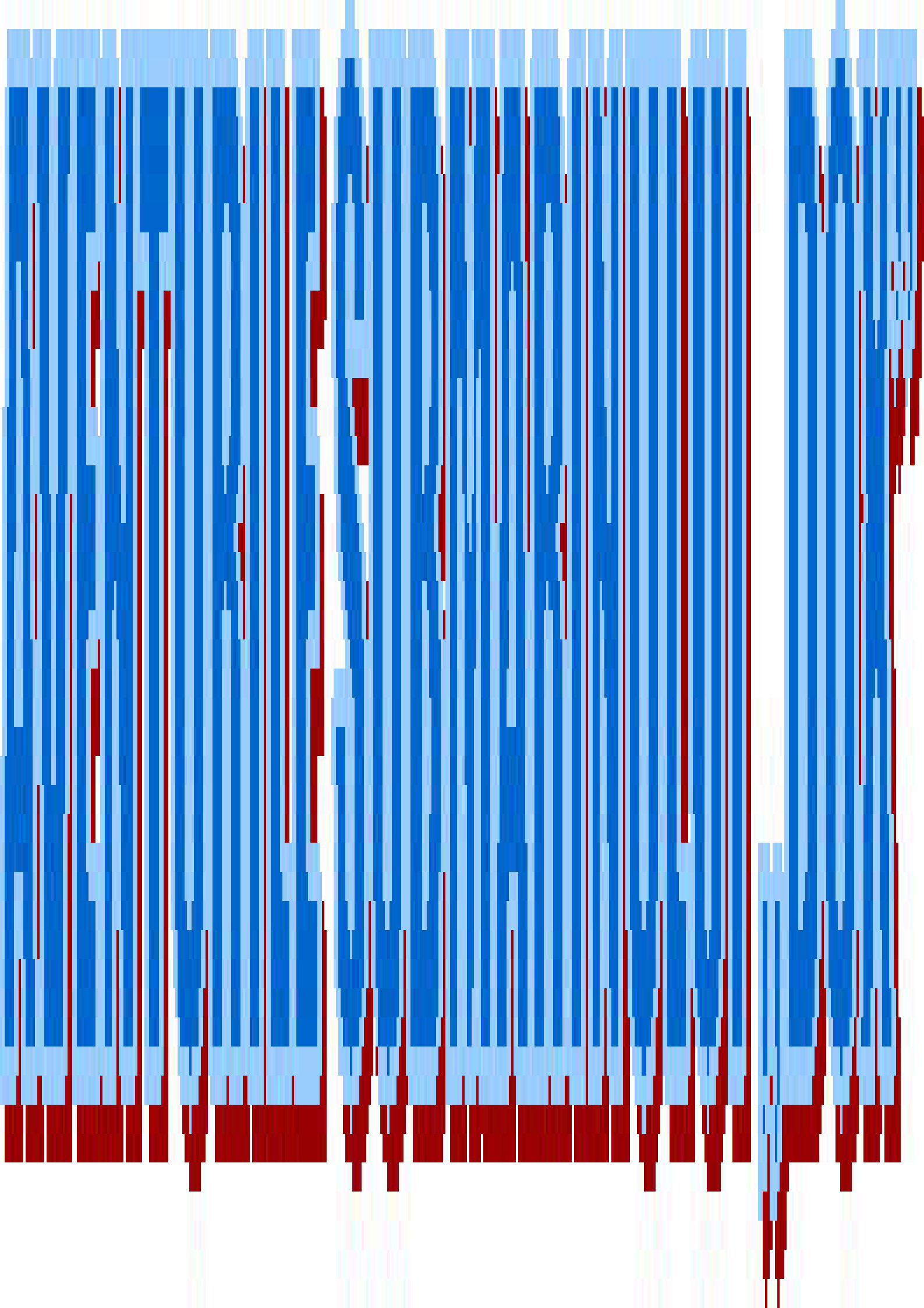

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
47
Pe Insula Dracului

AVENTURILE ECHIPAJULUI «DOX»

Cea mai instructivă şi distractivă publicaţie pentru tineret şi adulţi.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Farner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii
20. Corab a-fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbieru' de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile duşmane.
40. Uriaşul Pongo.
41. Aurul blestemat.
42. In luptă cu Chinezii.
43. Insula vrăjită.
44. Mlaştina morţii.
45. Lupte sângeroase.
46. Eroul Bulu.
47. Pe Insula Dracului.

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE ECHIPAJULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 68 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

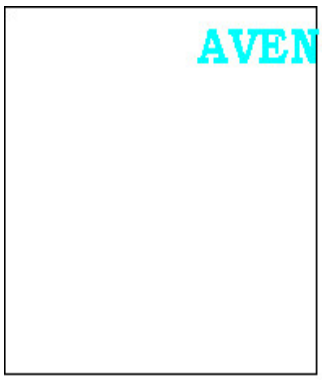

De

Nr. 47

PE INSULA DRACULUI

Traducerea de

V.2.0

V.1.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care

nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
TAIFUNUL.

DOCTORUL BERTRA STĂTEA CUFUNDAT ÎN GÂNDURI, cu tâmplele sprijinite în palme, căutând să redeştepte amintirile învăluite în ceaţa trecutului. George, în fata lui, cu ochii măriţi de încordare, aştepta urmarea povestirii neasemuitelor aventuri petrecute cu ani în urmă. (Vezi volumul No. 45: Lupte crâncene).

— Da... da... revăd totul de parc-ar fi fost ieri, murmură doctorul, ca în vis. Fuga noastră prin pădure, marea ivindu-se în faţa noastră, micul vas acostat în golf, refugierea noastră pe acesta, descoperirea prizonierului din cabină, apoi...

— Taifunul, completă repede George.

— Da, taifunul, dragul meu. Despre el îţi voi povesti astăzi şi despre aventurile în cari ne-am pomenit din pricina lui.

«— ... Ceea ce vine acum nu e o furtună puternică. ci un taifun. Într-o jumătate de ceas e aici. Apoi... Domnul să se îndure de noi.

Cuvintele acestea le rostise Larrin, proprietarul şi căpitanul goeletei pe care o găsisem părăsită la ţărmul mării şi pe care am pus stăpânire fără mulţi vorbă, când ne-am văzut urmăriţi de bataşii duşmani.

După cum îţi aminteşti, dragă George, pe Larrin l-am găsit legat şi cu căluş în gură, într-o cabină mică şi ascunsă a vasului şi

el ne povestise că marinarii săi se răsuflaseră şi l-au condamnat la moarte prin foame.

Taifun! Cuvântul acesta sună înfiorător pentru orice marinar. Cel mai mare transatlantic caută să nu vină în drumul acestei groaznice dezlănţuiri a elementelor, care este taifunul.

— Şi când te gândeşti că noi ne aflam pe o goeletă mică de coastă, ce-i drept cu motor puternic şi construcţie solidă, dar care în fata unui taifun nu era decât o coajă de nucă în voia valurilor.

Mai bine mi-ar fi plăcut să rămân pe punte, ca să lupt la cârmă laolaltă cu ceilalţi împotriva forţelor naturii, dar tot atât de important era şi postul de la maşină, deşi mă cutremuram Ia gândul să fiu târât de viu în adâncime din mormântul acela.

Coborâi deci în cabina maşinii, dădui drumul gazelor şi minunatul motor Diesel împinse goeleta cu viteză spre sud-est. Curiozitatea ma îndemna să mă întorc pe punte, căci pe moment nu era nevoie de prezenţa mea la maşină, abia când ne va fi înhăţat taifunul în braţele sale şi ar fi început să se joace cu elicea vasului nostru, trebuia toată atenţiunea la motor.

Vârâi capul prin deschizătura din punte şi privii înapoi. Doamne, cum se schimbase totul numai în câteva minute! Culoarea galbenă ca de pucioasă se schimbase într-un negru-albăstrui care te băga în sperieţi şi numai într-un singur loc din peretele acesta întunecat lucea o gaură luminoasă, rotundă, din marginile căreia ţâşneau adesea fulgere în zigzag. Marea părea o întindere nesfârşită de plumb topit şi numai fulgerele acestea se oglindeau pe întinsul ei nemişcat.

Peretele negru se lărgea cu o repeziciune ameţitoare. În jurul nostru se făcu întuneric apoi se porni o ploaie ca şi când s-ar fi rupt zăgazurile cerului, fulgerele ţâşneau ca nişte bice de foc şi tunetele mugeau de parc-ar fi stat să se prăbuşească lumea. Apoi veni furtuna. Şuierături sinistre şi huiete ca de cascadă acopereau bubuitul tunetului, iar după câteva clipe, micul nostru vas fu înhăţat pentru prima oară de elementele dezlănţuite.

Nici nu mai ştiu cum zburai pe scăriţa ce ducea jos la maşină şi în urma mea se închise cu zgomot capacul. Biata goeletă fu zvârlită cu atâta putere de parcă s-ar fi izbit de o mină. Dumnezeu ştie cum am dibuit drumul în sala maşinii, căci în fiecare clipă eram ameninţat să fiu zvârlit ca o minge.

Prin porta-voce se auzeau sunete asurzitoare – urletul furtunii de afară. Şi un glas puternic răcni:

— Atenţiune!... Dă-i mereu gaz!

Uşor de zis, dar greul era pentru mine să ajung în apropierea maşinii şi să-mi găsesc acolo un sprijin, ca să nu fiu zvârlit în roata ce se învârtea ameţitor. După multe sforţări, izbutii şi pusei mâna pe manivela de gaze. Orice s-ar fi întâmplat, eram hotărât să rămân la postul meu până în ultima clipă.

Partea primejdioasă pentru noi era că ne aflam în strâmtoarea Malaca, atât de îngustă. Ce lesne s-ar fi putut întâmpla să fim

zvârliţi de una din coastele colţuroase sau şi ne ciocnim cu un alt vas. Şi mai în jos, spre Singapore, la şase sute kilometri depărtare, trebuia să trecem prin arhipelagurile Riouw şi Lingga, cu numeroasele lor insuliţe presărate din loc în loc. Furtuna ne mâna tocmai spre aceste grupe de insule şi datorită vitezei enorme cu care eram târâţi pe valuri, am fi putut ajunge acolo înainte ca furtuna să se fi potolit.

Vasul dănţuia, gemea, zvârlea ca un cal nărăvaş. În fiecare clipă se părea că se va desprinde din încheieturi şi un singur gând îmi mai frământa mintea: cât va mai dura până să găsim odihna de veci?

Încetul cu încetul însă devenii nesimţitor faţă de toate primejdiile; dădeam înapoi manivela de gaz când elicea se rotea în aer, apoi o aduceam la loc când revenea în apă. Ceasuri de-a rândul rămăsei astfel, fără să-mi mai pese de nimic, ca un automat, ţinând privirea aţintită asupra motorului.

Deodată se deschise brusc uşa spre sala maşinii. O făptură înaltă îşi croi drum cu greu spre mine. Era Pongo, care se ţinea cu o mână de tancul cu ţiţei şi cu cealaltă întindea spre mine o cutie cu conserve.

— Masser mănâncă! răcni el.

Bunul uriaş izbutise – Dumnezeu ştie cum! – să încălzească nişte conserve pe sobiţa electrică şi după cum aflai mai târziu, îl schimbase pe căpitan şi Marian la cârmă, pentru ca aceştia doi să poată mânca şi ei. Dădui pe gât la repezeală supa întăritoare, apoi privii la ceas. Se scurseseră opt ore de când stăteam la postul meu. Ce se întâmplase pe punte în vremea asta şi cum o dusese căpitanul şi Marian?

Un gând îmi străfulgeră prin creier şi mă înspăimântă. Cu viteza ameţitoare pe care o avea goeleta, trebuia să fi ajuns acum în labirintul grupurilor de insule. Şi cum va izbuti căpitanul – cu toată experienţa lui îndelungată – să treacă nevătămat, pe întuneric, printre stânci şi gherdapuri?

Nici nu-mi sfârşii bine gândul că goeleta se şi aplecă într-o parte. Se părea că o mână uriaşă ar fi apăsat-o în apă. Eu şi Pongo furăm zvârliţi într-un ungher. Cu siguranţă că acum venise sfârşitul, căci ştiam că furtuna îşi schimbase direcţia. Se îndrepta spre nord. Dacă goeleta îşi va relua iarăşi direcţia, atunci am fi zvârliţi de coasta peninsula Malaca – dacă nu vom fi şi trecut de Singapore.

Şi micul vas îşi reluă poziţia dreaptă şi făcu un viraj brusc spre stânga. Izbutii să ajung iarăşi la motor ca să deservesc manivela de gaze. În jumătatea de ceas următoare trebuia să se hotărască dacă vom fi zvârliţi pe coastă sau vom fi târâţi în Marea Chineză de Sud, pe dinaintea insulelor Anambas.

Pongo părăsi încăperea iar eu continuam să stau cu îndârjire la postul meu.

Timp de douăzeci de minute furăm zvârliţi spre nord. „Zvârliţi”, da, căci nu mai era mers normal de vapor. Furtuna părea să fi sporit şi mai mult, căci trupul de fier al goeletei trosnea şi tremura sub izbiturile valurilor cari îl împingeau înainte.

Încă vreo câteva clipe şi vom şti dacă lăsasem în urmă strâmtoarea Malaca. Trăiam clipe de groază aşteptând izbitura cu care vasul nostru va fi zvârlit de coasta stâncoasă.

Avurăm noroc însă. Singapore se afla în urma noastră şi acum ne îndreptam spre Marea de Sud a Chinei. Mai eram ameninţaţi de labirintul insulelor Anambas, dar trăgeam nădejde că vom scăpa şi de ele.

Ceasurile se scurseră din nou unul după altul. Abia mă putem ţine pe picioare, căci aerul îmbâcsit şi înăbuşitor sporea oboseala la culme. Şi numai gândul la Marian şi la căpitan, cari stăteau neobosiţi la postul lor primejdios, îmi încorda voinţa Ia extrem.

Uraganul părea să se potolească. Trebuie să fi fost ceasurile nouă dimineaţa, deci fuseserăm împinşi iarăşi timp de vreo opt ore spre nord. Cu viteza pe care o aveam, desigur că trecusem de mult insulele Anambas. Dacă furtuna ne va mâna şi de-acum încolo cu aceeaşi viteză, în alte opt ceasuri atingeam, poate, coasta Cochinchinei franceze.

Tot atât de brusc precum izbucnise, taifunul se potoli. Marea răvăşită ne mai zvârlea încoace şi încolo, dar primejdiile trecură. Lăsai motorul să meargă în voie şi urcai scăriţa ce ducea la punte. În aceeaşi clipă, se ivi Pongo şi-mi zâmbi voios.

— Pongo dormit bine – zise el – cum doarme Massers, Pongo stă la cârmă.

Era dat dracului uriaşul nostru! Izbutise să doarmă liniştit câteva ceasuri, fără să-i pese de primejdiile în cari pluteam. Dar asta ne prindea bine nouă, căci acum puteam să ne lăsăm în voia somnului de care aveam atâta nevoie.

Amândoi ne îndreptarăm spre puntea pe care stăteau Marian şi căpitanul Larrin. Erau într-adevăr la capătul puterilor şi dădură doar din cap când Pongo înşfăcă roata fără multă vorbă şi aproape le porunci să se ducă la culcare. Clătinându-se ca nişte oameni beţi, coborâră scăriţa ce ducea la cabine şi când – după ce rămăsei câteva clipe pe punte ca să-mi primenesc aerul din plămâni – mersei şi eu după dânşii, găsii pe Marian adormit pe canapeaua din prima cabină, în vreme ce căpitanul intrase în cabina de lux în care-l descoperisem eu.

Canapeaua era destul de lată pentru doi oameni şi după ce mă încredinţai că şi legionarul dormea adânc, îl împinsei pe Marian spre perete şi mă întinsei în voie.

Din nefericire, însă, odihna noastră n-avea să fie de lungă durată. Să fi trecut vreo două ceasuri când furăm treziţi cam brutal de uşa cabinei deschisă cu zgomot. Buimăcit de somn deschisei ochii şi mă holbai la un locotenent de marină francez

care, tot atât de surprins ca şi mine, se oprise în uşă măsurându-mă cu privirea. Îndărătul lui se iviră doi marinari.

Mă ridicai încetişor şi întrebai:

— Ce s-a întâmplat? Cum aţi ajuns pe goeletă?

— Ah, dumnealui e neamţ, răspunse el într-o germană fără cusur şi avui impresia că faţa lui e întunecată de un nor.

— Daţi-mi voie să mă prezint: sunt locotenentul Morrin de pe crucişătorul cuirasat „Aigle". Suntem în drum spre Saigon şi am zărit goeleta dv. Mare noroc aţi avut că aţi scăpat cu bine de taifun. Ne-a atras atenţia timonierul dv. cu înfăţişarea lui fioroasă şi atunci căpitanul mi-a ordonat să viu încoace să văd ce şi cum.

Abia acum îmi dădui seamă că vasul era oprit şi nu se auzea nici duduitul motorului. Mirat, întrebai pe Francez:

— A oprit Pongo motorul?

— Pongo se numeşte negrul? Un nume care spune multe... Da, când i-am făcut semn a dispărut sub punte şi imediat goeleta s-a oprit. Mai că-mi era frică să viu încoace când am văzut aplecându-se peste parapet mutra grozavă a lui Pongo acela. El, după cum văd, pare să fie totul în ordine aici. D-ta eşti proprietarul?

— Nu; întâmplător am ajuns pe goeleta pe coasta Sumatrei şi furtuna ne-a zvârlit încoace.

— Aha! Întâmplător... care va să zică.

— Pe chipul frumos al tânărului ofiţer ivi o umbră de bănuială.

— N-ai vrea să-mi povesteşti ceva mai amănunţit cum s-au petrecut lucrurile? urmă el.

— Aşa, ca la interogatoriu? făcui eu râzând. Cum să nu, de ce n-aş povestii.

Pe scurt îi istorisii aventurile prin cari trecusem şi fuga din faţa bataşilor.

— Ah! făcu el când sfârşii de povestit.

— Aşa dar, pe căpitanul Larrin l-aţi găsit legat şi cu căluş în gură? Hm... foarte ciudat. Şi unde se află căpitanul acum?

Omul părea bănuitor, ceea ce nu i-o puteam lua în nume de rău, căci toate aventurile noastre păreau de necrezut. Mă gândeam însă ca Larrin va întări spusele mele.

Căpitanul se află în cabina de alături, aceeaşi în care l-am găsit legat.

Spunând asta mă apropiai de perete şi apăsai pe butonul ascuns care deschidea uşa secretă. Zadarnic însă, lemnul nu se clintea şi uşa rămase închisă.

— Drace! făcui mirat. S-a închis Larrin înăuntru?

De-abia acum se trezi Marian; se holbă şi el câteva clipe la locotenent, apoi sări de pe canapea. Politicos ca un adevărat om de lume, se prezentă şi zise:

— Desigur că prietenul meu v-a şi povestit aventurile prin cari am trecut. Îmi pare bine că a aţi dat peste noi, căci cred că acum ne putem socoti în siguranţă. N-a fost de loc plăcută călătoria pe

furtună. Ce tot roboteşti pe acolo, Robert? Uşa nu vrea să se mai deschidă?

— Nu. Pare că Larrin s-a închis înăuntru.

— Aş! Ia bate şi tu niţel mai cu putere.

Îi ascultai sfatul, dar degeaba. Deodată se ivi Larrin, însă în spatele marinarilor...

Îl privirăm înmărmuriţi; care va să zică goeleta îşi avea tainele sale, căci cabina ascunsă trebuia să mai aibă o ieşire, tot atât de tăinuită. Locotenentul se întoarse când cei doi marinari rostiră numele căpitanului.

— Ah, căpitanul Haridell! exclamă el mirat. Cum ai ajuns d-ta aici? Te credeam în marea Javei...

— Aş dori să-ţi vorbesc intre patru ochi. Locotenent Morris, răspunse căpitanul. Trebuie să-ţi fac o comunicare.

— Bine, bine, să mergem pe punte. Şi eu am să te întreb multe.

Locotenentul, care vorbise franţuzeşte cu căpitanul, ni se adresă nouă pe nemţeşte:

— Mă iertaţi, domnilor, aş dori să-l ascult întâi pe căpitan.

Părăsi cabina – împreună cu acesta, iar noi ramaserăm cu gura căscată – cum s-ar zice. Hasting, care se trezise şi el în vremea asta. Mormăi cu mirare:

— Să mă bată Dumnezeu dacă pricep ceva. De ce ni s-o fi recomandat căpitanul cu alt nume? Hm... părerea mea e că nu i se poate acorda nici un pic de încredere. Şi-apoi ma tem că vom avea de întâmpinat greutăţi mari cu francezul ăla.

— Drace! făcu Marian, toată chestia e într-adevăr ciudată. Dar, în definitiv, ce poate avea cu noi căpitanul? Noi l-am scăpat doar de la o moarte cumplită. Ca să fiu, însă, drept, trebuie să mărturisesc că privirile lui de mai înainte nu prea prevesteau ceva bun. Şi nici marinarii de la uşă nu mi-au plăcut. Impresia mea e c-am fi prizonieri.

— Atunci să vedem dacă ne vor lăsa să urcăm pe punte, propusei eu.

Mă îndreptai spre uşă şi vrui să trec pe dinaintea celor doi marinari. Dar ei mi se aşezară în cale şi începură să mângâie ameninţător paturile revolverelor, ce le ieşeau de la brâu.

— Porunca domnului locotenent! Mârâi cel mai înalt. Domnii n-au voie să părăsească această cabină.

— Aşa stau lucrurile, care va să zică! făcui eu, înfuriat. Şi adicătelea să ne lăsăm noi trataţi ca prizonieri?

Marinarul înălţă din umeri şi trase pe jumătate afară revolverul. Îmi spusei atunci că omul avea poruncă de la superiorul său şi nu putea trece peste ea. Mă întorsei mormăind o înjurătură şi mă aşezai alături de Marian, care luase loc liniştit pe canapea, de unde urmărise cu interes demersul meu.

— Putină variaţie, ai? râse el. Dar domnul Hasting pare să aibă dreptate cu temerile sale. Am impresia că ne ameninţă o furtună cu care vom avea mai mult de furcă decât cu taifunul ăla din care

am scăpat cu bine. Bănuiesc că onorabilul căpitan Haridell, cu goeleta lui, a apucat-o pe căi oprite şi acum ne jertfeşte pe noi ca să-şi salveze el pielea.

— Asta-i acum! izbucnii eu, din ce în ce mai întărâtat. Dar la urma urmei cred că va trage în cumpănă cuvântul nostru când vom expune lucrurile aşa cum s-au întâmplat în realitate şi asta sub prestare de jurământ.

— Uiţi însă, dragul meu, că în general acuzaţii nu prea ajung la jurământ, răspunse Marian, calm.

— Ţie iţi mai arde de glumă! făcui cu furios.

— Ce vrei, dragă, fac şi eu haz de necaz. Crezi că nu-mi dau seamă că ne aflăm într-o situaţie primejdioasă? Dacă Haridell va depune strâmb împotriva noastră, dăm de bucluc, fără doar şi poate. Dar, în definitiv, afirmaţiile noastre ar putea fi întărite de colonelul van Greeve şi Daendels.

— Nu-mi vine să cred că francezii îşi vor da atâta osteneală cu noi.

— A! Locotenentul pare să fi chemat ajutor. Vreo zece oameni urcă tocmai pe punte.

Auzeam lămurit paşii greoi ai noilor sosiţi. Mă temeam că Pongo va face vreo faptă nechibzuită, dar se vede că locotenentul Morrin avea un... respect atât de mare de uriaşul negru încât nu vroia să-şi primejduiască zadarnic oamenii. Se folosi deci de viclenie şi izbuti, căci deodată bunul nostru tovarăş se ivi în cabină şi întrebă:

— Massers chemat Pongo? Ce vreţi face Pongo?

Furăm scutiţi de răspuns însă, căci acum apăru locotenentul, însoţit de alţi doi marinari, cari se postară şi ei la uşă.

— Domnilor, începu el, e foarte bine că Negrul pricepe limba dv. şi l-am putut trimite jos. Dacă s-ar fi împotrivit, ar fi fost împuşcat. Ţin să vă spun că trebuie să vă consideraţi ca prizonieri. Căpitanul Haridell a formulat împotriva dv. învinovăţiri atât de grave, încât va trebui să răspundeţi în fata justiţiei din Saigon. Căpitanul crucişătorului cuirasat „Aigle”, comandantul Mort, a mai trimis zece marinari pe bordul acestei goelete, aşa că orice împotrivire din partea dv. ar fi zadarnică. Fără însoţitor n-aveţi voie să părăsiţi cabina. Afară de asta vă cer să predaţi armele!

— Fireşte că trebuie să ne supunem forţei, răspunse Marian, calm – şi mare noroc au avut oamenii dv. că l-aţi putut îndemna prin şiretlic pe Pongo să vie încoace. Dar n-am putea afla ce crime am făptuit? Aşa, de curiozitate!

— Cred c-o ştiţi mai bine decât mine, zise ofiţerul, rece. Nu intră în sarcina mea să va judec; am primit doar ordinul să vă aduc prizonieri la Saigon. Repet cererea de a-mi preda armele!

În acelaşi timp făcu un semn celor patru marinari de la uşă, iar aceştia îşi scoaseră îndată revolverele.

N-aveam încotro, trebuia să predăm armele noastre minunate.

În vreme ce pe mine mânia mă ţintuise locului, Marian strânse armele şi le aşeză pe masă. Numai suliţa lui Pongo lipsea. Probabil că uriaşul o pusese în altă cabină. Şi mai observai că Marian nu predase minunatele noastre pistoale „Parabellum”. Cu dibăcie de scamator se pricepuse să le ascundă în fundul canapelei.

— Poftim, domnule locotenent, zise apoi cu amabilitate. Cred însa că ni se vor da îndărăt armele îndată ce se va dovedi nevinovăţia noastră?

— Veţi căpăta totul înapoi dacă va ieşi la iveală nevinovăţia dv. – răspunse Morrin cu asprime. Nu cred însă că veţi putea dovedi această nevinovăţie.

Marian privi îngândurat spre marinarul care, la porunca locotenentului, strânse armele de pe masă.

— Da, va fi greu – murmură el – căci tribunalul din Saigon, care desigur că va fi format din ofiţeri de marină, îţi va crede mai curând pe camarazii lor decât pe noi. Zău sunt curios să ştiu ce fel de minciuni le-a spus Larrin ăla, sau Haridell, ori cum dracu se numeşte!

După ce armele fură strânse, locotenentul Morrin deveni ca prin farmec foarte energic.

— Te opresc să vorbeşti astfel despre compatriotul meu! strigă el. Ar fi mai bine pentru voi dacă aţi mărturisi totul pe fată, în loc sa vă îngreuiaţi situaţia prin astfel de aprecieri. Fireşte că voi raporta despre felul cum v-aţi purtat.

— Bănuiam eu asta, răspunse Marian, fără să-şi piardă cumpătul. N-avem încotro; acum îmi vei da voie să-mi continui somnul întrerupt. Când vom ajunge la Saigon, te rog să mă trezeşti.

Apoi se întinse pe canapea în spatele meu şi se întoarse cu faţa la perete. Morrin arunca spre el o privire furioasă şi părăsi cabina. Uşa fu încuiată pe dinafară, pe când eu uitam uluit rând la Hasting, când la Pongo.

Negrul făcea o mutră atât de nedumerită încât mă pufai fără voie râsul.

— Da, da, sărmane Pongo, din cauza noastră ai intrat şi tu la apă acum. De francezii ăia nu scăpăm noi atât de uşor.

— Pongo face ce massers face răspunse credinciosul uriaş.

— Bun. Atunci te sfătuiesc să te culci şi tu. Marian a făcut tot ce se putea face mai bun în situaţia noastră. Ia păturile noastre şi aşterne-ţi un culcuş!

În vreme ce Pongo îmi urmă sfatul, Hasting zise:

— Acum l-am recunoscut. Îmi pare rău, domnilor, dar trebuie să mărturisesc că prezenţa mea va îngreuia şi mal mult situaţia dv. Locotenentul Morrin acesta luptase împotriva noastră în război şi cu prilejul unul asalt, nenorocirea a vrut ca, să ucid pe fratele lui. El m-a văzut şi a jurat să se răzbune. Până acum nu m-

a recunoscut, dar în Saigon o voi păţi-o rău de tot şi dv. de asemenea.

— Poate că setea de răzbunare s-a micşorat în cursul anilor – zise Marian. Socot însă că chiar şi fără asta tot rău ne va merge, căci mi-am atras şi eu mânia domnului locotenent. Să aşteptăm evenimentele şi până atunci, eu zic să dormim. În fata justiţiei trebuie să fim odihniţi şi cu mintea limpede, ca să ne putem apăra cum ne-om pricepe mai bine.

Şi chiar aşa făcurăm.

II.
CONDAMNAŢI.

SAIGON, CAPITALA COLONIEI franceze Cochinchina, e aşezat în delta fluviilor cari se împreună în „Koi-loi-rap", la vreo nouăzeci şi şase kilometri depărtare de mare. În timpul fluxului, vasele pot intra acolo şi când, a doua zi, furăm duşi pe coverta goeletei. Stăteam alături de „Aigle" în port, în faţa arsenalului.

Sub escorta puternică furăm conduşi la cazemate şi acolo închişi într-o încăpere maro, întunecoasă. Privirile soldaţilor pe cari îi întâlnirăm în drumul nostru se îndreptau cu frică asupra lui Pongo, care însă păşea liniştit şi resemnat alături de noi. Era hotărât sa împărtăşească soarta „Massers"-lor săi, dar nu pricepea nimic din toată încurcătura asta.

După ce cheia se răsuci de două ori în broască pe dinafară, ne uitarăm în tăcere unul la altul, apoi examinarăm încăperea, care însa nu conţinea decât vreo câteva paturi de campanie, fixate de pereţi. Eram îngrijoraţi de soarta lui Hasting, care fu dus în lanţuri de doi marinari. Căci locotenentul Morrin îl recunoscuse când fu adus pe punte şi uitând de disciplina ofiţerească, îl împroşcă cu blesteme şi înjurături murdare. Sărmanul de el! Medicii nu-şi vor mai da osteneală cu dansul, ştiind cine este.

Mă înşelam însă, după cum aflai mai târziu. Doctorii făcură totul ca să-l însănătoşească cât mai repede... pentru ca să aibă şi el parte de suferinţele hărăzite nouă.

— Cred – rupse tăcerea Marian – că dacă ne-om întinde pe fânul de pe paturile alea vom căpăta nişte tovarăşi cari, în zoologie, se numesc ploşniţe. Să tragem nădejde însă că vom fi duşi curând în fata tribunalului şi vom fi scutiţi astfel de neplăcerea aceasta. Deocamdată voi rămâne aici unde sunt.

— Ar face mai bine domnii ăia să ne dea ceva de mâncare, căci n-am mai îmbucat nimic de multe ceasuri.

Abia rostii cuvintele acestea că cheia se răsuci în broască şi uşa fu deschisă. Cinci soldaţi intrară înăuntru, dintre cari patru rămaseră afară, cu revolverele în mână, în vreme ce al cincilea aşeză jos o oală mare cu un lichid din care ieşeau aburi. Fără un cuvânt indivizii se îndepărtară şi uşa fu încuiată Ia loc.

— Hm... nu cred sa fie cafea Mecca, îşi dădu cu părerea Marian. Dar tot e bine că e ceva cald.

Oala conţinea un fel de ciorbă. Era greu să-i stabileşti compoziţia. Şi nici prea întăritoare nu părea să fie, dar avu cel puţin darul să pună capăt simfoniei din stomacurile noastre. Pongo aşteptă până ne-am săturat noi, apoi goli ce mai rămăsese în oală.

— Aşa! făcu Marian, ştergându-se pe gură cu mâneca. Acum cred că ne vor aduce la interogatoriu.

Dar francezii nu se grăbeau. Se făcu seară şi oala mai fu adusă de două ori; la prânz ni se dăduse şi câte o jumătate de pâine de cap. În cele din urmă ne văzurăm siliţi să ne întindem pe paiele suspecte. Şi după cum avurăm prilejul să ne încredinţăm, ploşniţele nu lipseau deloc... Ba dimpotrivă, erau atât de multe că nu ştiam ce sa facem cu ele...

Astfel trecură trei zile în care timp trupul meu devenise o cârpă...

În sfârşit, în dimineaţa zilei a patra, îşi făcu apariţia o trupă de doisprezece soldaţi condusă de un subofiţer, care ne porunci să-l urmăm. În faţă, şase oameni cu revolverele în mână, în spate alţi şase la fel.

— Astfel furăm conduşi pe nişte scări ca vai de lume, apoi prin ganguri înguste.

În cele din urmă ajunserăm într-un coridor mai luminos şi furăm opriţi în faţa unei uşi mari, prin care intră subofiţerul. După câteva minute de aşteptare încordată, uşa se deschise iarăşi şi militarul ne porunci aspru să intrăm. Încadraţi de escortă păşirăm într-o sală mare.

În dreapta acesteia se afla o masă lungă, îndărătul căreia stăteau câţiva ofiţeri superiori de marină. Aşa dar, curtea marţială, după cum ne temusem. Furăm conduşi în fata acestei mese şi însoţitorii noştri se postară lângă noi cu revolverele ridicate.

La mijlocul mesei stătea un ofiţer bătrân cu tresele de amiral pe mânecă. Avea chipul aspru şi ochii săi erau îndreptaţi asupra noastră cu o expresie rece¸ nemiloasă. Alături de el se afla un căpitan, la a cărui vedere mă înfiorai. Omul acesta părea însăşi întruchiparea morţii, cu capul lui pleşuv, ochii negri afundaţi în orbite, cu buzele subţiri şi supte, cu dinţii mari, galbeni, cari păreau să rânjească mereu. Şi spaima mea deveni şi mai mare când amiralul făcu un semn căpitanului acestuia şi zise încetişor:

— Căpitane Mort, d-ta ai luat prizonieri pe oamenii aceştia. Citeşte-le capetele de acuzare ce le aduce căpitanul din marina comercială Haridell.

Căpitanul Mort (Mort – moarte, în limba franceza) – ce nume predestinat!

Îşi ridică binişor trupu-i înalt şi slab, luă o hârtie de pe masă şi citi cu glas rece:

— Subsemnatul, Pierre Haridell, declar sub jurământ următoarele:

Amiralul îl întrerupse:

— O clipă, căpitane Mort! Nu cunosc raportul locotenentului Morrin.

— Locotenentul Morrin e încă în lazaret, se grăbi să răspundă un ofiţer.

— Atunci s-aşteptăm până vine.

Amiralul se întinse în fotoliu şi privi tavanul înnegrit al sălii, în vreme ce căpitanul Mort se aşeză la loc şi se făcu că studiază documentul.

Mă uitai pe furiş la Marian care făcea o mutră plouată. De sigur, se gândea ca şi mine că nu se va putea aştepta la îndurare din partea acestor oameni. Şi cum ne-am fi putut apăra când suspectul căpitan Haridell ne pusese în spinare cine ştie ce grozăvii, întărindu-şi spusele prin jurământ false.

Uşa se deschise brusc, locotenentul Morrin intră în sală şi raportă:

— Acuzatul Hasting poate fi interogat. Am pus să-l aducă pe o targă.

Doi soldaţi aduseră înăuntru pe legionar. Arăta foarte bine la faţă, dar privirea pe care o îndreptă spre noi era tristă. Bănuia de sigur ce soartă ne aşteaptă.

Amiralul îl măsură câteva clipe din ochi, apoi se adresă căpitanului Mort:

— Te rog, căpitane, citeşte acuzaţiile împotriva acestor patru oameni. „Moartea” se ridică iarăşi şi începu: „Subsemnatul Pierre Haridell declar sub jurământ următoarele:

„În ultima mea călătorie spre peninsula Malaca, goeleta mea „Faucon” se ciocni de un vas de marfă şi căpătă avarii atât de mari încât mă văzui silit s-o aduc într-un şantier din Singapore. Deoarece însă aveam de adus la îndeplinire însărcinări importante, am împrumutat goeleta „Duvel” de la armatorul căruia aparţinea vasul cu care m-am ciocnit. Fui nevoit să iau şi echipajul acestui vas, urmând ca al meu să aştepte până se va fi reparat „Faucon”-ul. Din echipajul goeletei „Duvel” făceau parte şi cei trei Europeni: Farrow, Hasting şi Bertram, precum şi negrul Pongo. Am părăsit Singapore pornind în sus prin strâmtoarea Malaca. Intenţionând să mergem la Olehleh, portul din Kota-Radja. Dar în timpul nopţii – ne aflam cam prin dreptul lui Deli – auzii pe bord împuşcături şi zgomot de luptă. Ieşii repede din cabină, fui însă imediat culcat la pământ de uriaşul Pongo. Mă trezii după câteva ceasuri într-o încăpere întunecoasă, care servea drept magazie pentru unelte. Uşa era încuiată. A doua zi fui scos afară de negrul acesta grozav şi condus în faţa lui Farrow, care făcea acum pe stăpânul goeletei. Hasting – nu ştiu de unde găsise o uniformă a legiunii străine olandeze – zăcea rănit în pat. Cu un rânjet cinic, Farrow îmi

aduse la cunoştinţă că restul echipajului îşi găsise mormântul în stomacurile rechinilor şi că dacă eu fusesem cruţat de aceeaşi soartă era pentru că avea nevoie de mine, în scopul aducerii la îndeplinire a unui plan special. Îmi recomandă însă să rămân liniştit în închisoarea mea de pe vas, altminteri nu garantează dacă negrul Pongo nu mă va reduce la tăcere, Apoi fui iarăşi închis. Pe la amiază izbucni taifunul. Mă credeam pierdut, dar europenii se dovediră a fi marinari destoinici şi izbutiră să aducă goeleta în Marea de Sud a Chinei. Când auzii însă că motorul fusese oprit şi când îmi ajunse la urechi sunetul limbii mele materne, începui să dibuiesc prin întunericul celulei mele până dădui de un cleşte. Nemernicii lăsaseră cheia în broască pe dinafară şi vârful el ieşea puţin pe gaură înăuntru. Apucai cu cleştele vârful acesta şi astfel izbutii să deschid uşa. Mă furişai apoi sus unde dădui de liberatorii mei, locotenentul Morrin cu vitejii săi marinari de pe crucişătorul cuirasat „Aigle". Susţin că cei trei Europeni: Farrow, Bertram şi Hasting aparţin bandei care de ani de zile jefuiesc sistematic vasele de comerţ de prin

mările acestea, pe cari apoi le scufundă.

Mărturisirile acestea le întăresc sub jurământ în fata lui Dumnezeu.

Căpitan Haridell”

Căpitanul Mort tăcu şi se aşeză pe scaun, aţintind asupra noastră privirea-i batjocoritoare. După aceea se ridică amiralul:

— Desigur că acuzaţii vor nega învinuirile ce le aduce onorabilul căpitan Haridell şi vor minţi cu semeţie. Dar jurământul compatriotului nostru are mai multă valoare decât minciunile străinilor. De aceea îi sfătuiesc pe acuzaţi sa facă mărturisiri sincere, pentru ca şi judecătorii să fie indulgenţi cu dânşii. Acuzat Farrow, ce ai de spus?

Marian şovăi câteva clipe, apoi se uită ţintă la amiral şi istorisi calm aventurile noastre de când am păşit pe pământul Sumatrei. Când sfârşi, luă cuvântul amiralul, care nici nu tresărise în tot timpul acesta, deşi ceilalţi ofiţeri zâmbeau pe sub mustaţă:

Ai născocit o istorie foarte frumoasă dar, din păcate, în faţa ei stă jurământul căpitanului Haridell. Precum văd, nu vrei să te foloseşti de indulgenţa domnilor judecători. Treaba d-tale. Urmările le vei vedea.

— Acuzat Bertram, vrei să mărturiseşti?

Primul meu gând era să le arunc în faţă toată furia care se îngrămădise în sufletul meu, dar îmi dădui seamă că n-aş fi câştigat nimic cu asta. de aceea mă mărginii să dau din cap.

— N-am nimic de mărturisit, adăogai. Povestirea prietenului meu corespunde adevărului, pe câtă vreme căpitanul Haridell a minţit.

Ofiţerii se încruntară; amiralul mă privea rece şi se adresă legionarului:

— Acuzat Hasting, ce ai d-ta de spus?

— Cer să fie încunoştinţat căpitanul Daendels din Edi. El va dovedi nevinovăţia mea şi a domnilor cari sunt cu mine.

— Tribunalul va delibera asupra cererii dumitale. Acuzatul Pongo nu va fi interogat deoarece mărturisirile sale nu pot avea nici o valoare. Acuzaţii să fie duşi pe coridor, în vreme ce tribunalul va chibzui.

Locotenentul Morrin veni în fata noastră cu revolverul ridicat:

— Acuzaţi, părăsiţi sala!

Cei doisprezece soldaţi ridicară şi ei revolvere e întoarserăm spatele judecătorilor şi ieşirăm pe coridor. Hasting fu adus cu targa.

Aşteptarăm acolo vreo jumătate de oră, apoi uşa fu deschisă şi un ofiţer strigă:

— Locotenent Morrin, adu-i pe acuzaţi înăuntru!

Procesiunea păşi iarăşi în sală şi luă loc în faţa mesei tribunalului. Amiralul se ridică şi ceilalţi ofiţeri îi urmară pilda. Apoi se adresă căpitanului Mort:

— Căpitane Mort. Citeşte acuzaţilor sentinţa tribunalului.

Şi din nou răsună glasul aspru al „Morţii”:

„Dată în Saigon.

Acuzaţii Farrow, Bertram, Hasting şi negrul Pongo sunt învinovăţiţi de piraterie. E drept că nu putem aduce dovezi şi de aceea tribunalul – după o lungă deliberare – a renunţat să aplice pedeapsa cu moartea prevăzută pentru astfel de fapte.

Deoarece însă acuzaţii au pus mâna cu forţa pe goeleta „Duvel", închiriata de căpitanul Haridell, ucigând, cu prilejul acesta, restul echipajului şi luând prizonier pe căpitanul Haridell.

Sunt condamnaţi la câte douăzeci de ani muncă silnică în Cayenne. Căpitanul Mort îi va duce la destinaţie pe condamnaţi pe bordul crucişătorului cuirasat „Aigle". Hasting va fi transportat şi el după însănătoşire.

Se respinge propunerea de a se lua informaţiune asupra condamnaţilor de la guvernul olandez al Indiilor neerlandeze, deoarece asemenea intervenţie n-are nici un rost.

Preşedintele Curţii Marţiale, Amiral Landier".

Căpitanul lăsă jos documentul şi-şi aţinti privirea asupra noastră. Dar dacă se aşteptase să ne vadă înspăimântaţi atunci se înşelase. Noi ne gândeam că vom fi condamnaţi la moarte şi când colo... o simplă condamnare la douăzeci de ani muncă silnică. Fleac!

— Mai au ceva de zis condamnaţii?

Hasting se grăbi să răspundă:

— Rog să fiu transportat la Cayenne împreună cu tovarăşii mei de suferinţă. Rana mea e pe cale de vindecare şi cred că mă voi însănătoşi pe deplin în infirmeria crucişătorului cuirasat „Aigle".

Amiralul privi pe ceilalţi membrii ai tribunalului. Şi deoarece aceştia dădură din cap, se adresă căpitanului Mort:

— Adaugă în sentinţă, căpitane Mort: Condamnatul Hasting va fi transportat şi el la Cayenne împreună cu ceilalţi, aceasta conform dorinţei sale. Locotenent Morrin, condu afară pe condamnaţii.

Făcurăm o plecăciune ironică judecătorilor noştri, apoi ne lăsarăm conduşi în temniţa noastră. Hasting fu dus în lazaret.

Când uşa grea se închise după noi, Marian izbucni într-un râs amar:

— Ei, dragă Robert, ce zici tu de dreptatea asta? Pentru că un ticălos a jurat fals, suntem noi condamnaţi la douăzeci de ani muncă silnică. Şi dacă am protesta, ne-am înrăutăţi şi mai mult soarta. Tot e însă bine că nu ne-au condamnat la moarte şi atâta vreme cât trăim nu trebuie să ne pierdem nădejdea.

— O să fac aşa ca să nu rămân prea mult în Cayenne, răspunsei eu. Ori te pomeneşti că tu ai de gând să înghiţi cei douăzeci de ani?

— Că prost mă crezi! Pe când ne aflam încă sus, am chibzuit cum am putea fugi mai lesne. Au mai izbutit ei şi alţii.

— De ce n-am reuşi şi noi?

Vrui să răspund ceva, dar tocmai atunci scârţâi cheia în broască. Se vede că ne ţineau drept oameni foarte primejdioşi, căci o trupă întreagă de soldaţi rămase în uşă cu armele întinse, în vreme ce locotenentul Morrin strigă înăuntru:

— Din ordinul tribunalului condamnaţii vor fi transportaţi imediat pe bordul crucişătorului „Aigle”. Înainte, marş!

Domnii judecători păreau că vor să se scape de noi cât mai curând. Era mai bine aşa, căci în Saigon nu era rost să întreprindem nimic. Abia când vom fi ajuns pe vestita insulă Cayenne, puteam pune la cale ceva.

Încadraţi de o companie întreagă de soldaţi, furăm aduşi în port şi predaţi în mod oficial căpitanului Mort. Individul nici nu ne învrednici cu o privire, ci făcu doar un semn lui Morrin. Furăm conduşi pe nişte scări înguste de fier în pântecele uriaş al crucişătorului cuirasat, până când fu deschisă o uşă de fier înaintea noastră şi intrarăm într-o încăpere strâmtă şi întunecoasă: temniţa noastră pentru toată durata călătoriei.

Distanta dintre Saigon şi Cayenne este de douăzeci de mii de kilometri. Şaptesprezece zile încheiate petrecurăm în închisoarea noastră strâmtă, în întuneric şi umezeală, în aerul acela împuţit, căpătând mâncare puţină, în schimb păduchi din belşug...

După o noapte neliniştită, care părea că nu se mai sfârşeşte, furăm treziţi dimineaţa de zăngănitul lanţurilor ancorei.

— După socoteala mea cred c-am ajuns, zi e Marian. Slavă Domnului! Fie cum o fi pe insulă, numai să mai respirăm niţel aer curat şi să vedem soarele deasupra noastră.

— Cum o fi ducând-o bietul Hasting? întrebai eu. Nu şi-o fi descărcat locotenentul Morrin vechea sa ură asupra lui?

— O vom afla noi curând. Uite că ciorba de dimineaţă soseşte azi mai de vreme.

— Dar-ar Domnul să fie pentru ultima oară!

Ca de obicei, patru marinari înarmaţi, însoţeau pe camaradul lor care ne aducea fiertura. Până acum nu schimbasem nici o vorbă cu el, dar astăzi Marian îl întrebă:

— Îmi dai voie, camarade: am ajuns la Cayenne?

— Da, am ajuns! răspunse marinarul rânjind. Vă bucuraţi, ticăloşilor, ai? Puţintică răbdare, veţi duce dorul curând după camera asta frumoasă, când soarele vă va arde creierii din cap.

Ce era să-i răspundem? Deşi ştiam că e chiar aşa cum spunea el, nădejdea libertăţii ne făcea să vedem viitorul în culori trandafirii.

Abia pe la amiază fu deschisă iar uşa carcerei noastre. Locotenentul Morrin în persoană îşi făcu apariţia.

— Am ajuns, zise el scurt. Pregătiţi-vă!

Ca oameni politicoşi ce eram, ne înclinarăm în fata lui şi Marian zise cu amabilitate:

— Suntem gata, domnule locotenent. Îmi permit să vă mulţumesc, în numele meu şi al tovarăşilor mei, pentru

ospitalitatea ce ne-aţi acordat-o pe „Aigle”.

— Lasă că v-o trece vouă pofta să vă bateţi joc! Răcni Morrin, furios. Aşteptaţi niţeluş, voi raporta comandantului cum înţelegeţi să vă purtaţi.

— Atunci vă rog să nu treceţi cu vederea, să-i spuneţi că am fost condamnaţi cu totul pe nedrept.

— Afară, ticăloşilor! răcni Morrin spumegând de furie. Blestemaţilor, vă va pieri repede gustul să trăncăniţi. Afară! Şi la cea mai mică mişcare suspectă, glonţul v-aşteaptă!

— Haide, Robert, să părăsim hotelul ăsta neospitalier, zise Marian, glumeţ cum era de felul lui. Pongo, ni s-a dat ordin să fim liniştiţi.

— Pongo fie liniştit, dacă şi Massers liniştiţi, mormăi uriaşul.

Încadraţi de o escortă puternică, furăm conduşi pe punte. La început a trebuit să închidem ochii, neobişnuiţi cu lumina soarelui: apoi zărirăm pe Hasting, care stătea vesel lângă noi şi ne zâmbea cu ochi strălucitori. Ne fu dat numaidecât să-i vedem pa noii noştri stăpâni, doisprezece soldaţi coloniali francezi, cu fetele sălbăticite, arse de soare. Erau conduşi de un locotenent, căruia i se adresă Morrin al nostru:

— Camarade, aceşti patru indivizi au fost condamnaţi Ia câte douăzeci de ani muncă silnică de către Curtea Marţială din Saigon. Sunt foarte primejdioşi şi ţi-i dau în paza cu recomandaţiile de rigoare.

— Lasă că îi vom îmblânzi noii râse locotenentul, un tânăr frumos, dar cu ochi ce luceau înfiorător. Îi voi trimite imediat la staţia No. 6, sergentului „Bourreau”. Acolo va fi de ei şi cred că nu vor ispăşi chiar până în sfârşit pedeapsa...

— Frumoase perspective! Sergentul Bourreau!

Mai bine n-aş fi cunoscut limba franceză, ca să ştiu că „Bourreau” înseamnă „călău”.

Cei doi ofiţeri luară deodată poziţia. Căpitanul Mort se apropia încetişor. Ne privi nepăsător cu ochii lui înfundaţi în orbite, apoi se adresă locotenentului colonial.

— Vino în cabina mea, locotenent Hardi. Îţi voi preda documentele privitoare la aceşti condamnaţi. Şi va trebui să-mi confirmi primirea.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Fără să ne mai învrednicească cu o privire, căpitanul Mort se întoarse şi dispăru în interiorul vasului. Locotenentul Hardi îl urmă şi după câteva minute se înapoie cu documentul condamnării noastre.

— La drum, indivizilor! ne ordonă apoi.

Îşi luă rămas bun de la Morrin, care îi şopti ceva, arătând spre Hasting, după aceea se aşeză în fruntea oamenilor săi. Noi furăm trecuţi la mijloc şi cu toţii coborârăm podeţul care lega vasul de mal. Păşirăm pe pământul celei mai vestite insule din lume, care nu degeaba căpătase numele de „Insula Dracului”.

III.
ÎN IAD.

FURĂM CONDUŞI PRIN STRĂZILE TĂCUTE ale oraşului vechi. Puţinii locuitori pe cari îi întâlnirăm, aproape nici nu se sinchiseau de noi. Erau obişnuiţi, probabil, cu astfel de convoiuri triste. Străbăturăm apoi oraşul nou.

Despărţit de cel vechi prin „Place d-armes" – Piaţa armelor - plantată cu portocali, apoi drumul nostru duse prin plantaţii de trestii de zahăr, unde domnea o căldură umedă, moleşitoare. Astfel făcurăm cunoştinţă cu clima nesănătoasă a coloniei, căreia ne dăduse pradă domnii din Saigon, pe temeiul unui jurământ fals al unui ticălos. Plantaţiile de trestii de zahăr fură înlocuite la un moment dat prin tufe de mirodenii şi după ce trecurăm de acestea se iviră în faţa noastră şirurile lungi de barăci, cari serveau de locuinţe deportaţilor. Un gard înalt de sârmă ghimpată – încărcat noaptea cu curent electric, după cum ne informă zâmbind locotenentul Hardi – împrejmuia acest ţinut al mizeriei. Ne băgară apoi în singura clădire de zid ce se afla acolo, în care se aflau birourile administraţiei şi locuinţele funcţionarilor superiori.

Într-o încăpere mică stăteau doi slujbaşi îndărătul unei mese; indivizii săriră speriaţi de pe locurile lor când zăriră pe Pongo.

— Da, da – râse locotenentul Hardi – v-am adus nişte „păsărele" simpatice. Câte douăzeci de ani de căciulă! Ha-ha-ha!

— Drace! Făcu unul din slujbaşi, atunci or fi având ei multe pe cuget. Probabil că îi vom da pe mâna sergentului Bourreau?

— Fireşte. Asta e omul care se pricepe la d-alde ei. Cheamă-l imediat aici. Până atunci voi raporta comandantului.

Hardi intră în odaia alăturată şi după câtva timp se întoarse cu comandantul, un om slăbănog, cu chipul pământiu. Desigur că suferea de o boală de ficat, boală atât de răspândită la Tropice.

— Aşa, aşa, care va să zică douăzeci de ani! zise el nepăsător, fără să ne învrednicească cu o privire.

— Bun. Dă-le numerele respective! Documentul privitor la sentinţă atârnă-l în cui; când voi avea vreme îmi voi arunca ochii asupra lui. Individul rănit să fie pus deocamdată la munci mai uşoare.

Salută pe locotenent şi se retrase în odaia lui. Trebuii să mă silesc ca şi nu dau frâu liber furiei de care eram stăpânit faţa, de tratamentul la care eram supuşi, dar Marian, care observase iritaţia mea, clătină numai capul. Şi apoi, n-ar fi avut nici un rost. Aici eram trataţi ca „numere", cari sunt şterse cu o linie când clima ucigătoare te bagă în pământ.

Uşa se deschise încetişor şi un omuleţ intră în cameră.

— Am onoare să mă prezint, domnule locotenent! Zise el.

Era sergentul Bourreau.

Drept să spun, altfel mi-l închipuisem eu pe călău.

— Un uriaş cu mutra brutala de buldog, cum se cuvenea ca să-i ştie la respect pe condamnaţi. Şi când colo, văzui un omuleţ, cu faţa ciudat de încreţită şi cu o mustaţă pleoştită pe buze. Dar iluziile mele asupra „nevinovăţiei" sale se schimbară repede când Bourreau se apropia de noi, ascultând de un semn al locotenentului.

— Ţi-am adus patru numere noi pentru „raionul" tău, sergent! îi spuse Hardi.

Chipul omuleţului şi în special ochii săi exprimau o cruzime de nedescris. Apoi, parca să nu ştie ce-i frica, deoarece când zări pe Pongo, un zâmbet îi flutură pe buze.

— A! Ăsta e un exemplar frumos pentru colecţia mea! chicoti el.

Apoi privirea-i căzu asupra noastră şi păru dezamăgită:

— Hm, ăilalţi par oameni de treabă. Cât li s-a dat?

— Douăzeci de ani pentru piraterie.

Chipul său deveni strălucitor.

— Ia te uită cum se înşelă omul! Zău că nu i-aş fi crezut în stare de aşa ceva. În sfârşit! Haideţi, copii, n-are să vă meargă rău la mine.

Şi zâmbi când pornirăm înaintea lui. Era zâmbetul copilului care se joacă smulgând aripioarele şi picioruşele unei muşte vii. Omul acesta părea să fie cruzimea întrupată. Poate fără să-şi dea seama.

— Acum o să vă spălăm frumuşel şi o sa vă tundem, drăguţilor, mai chicoti când furam afară. Ba şi hăinuţe noi o să vă dăm.

Ne duse apoi într-o clădire ce semăna cu un grajd, unde ne dezbrăcarăm şi luarăm câte un duş cald. După aceea veni un puşcăriaş în uniformă vărgată, ne săpuni capotele şi cât ai clipi din ochi, eram raşi ca în palmă. Pongo arăta acum şi mai puţin frumos ca înainte, dar Bourreau, care asistase la toată comedia asta, părea să se bucure. Îşi frecă mâinile şi zise:

— Frumos exemplar, admirabil individ. Bun muncitor. Dar nici ceilalţi nu-s de lepădat, adăogă, arătând spre noi. Pe cel din urmă, ăla cu rana de glonţ, îl vom îngriji părinteşte până va fi în stare să muncească şi el. De sigur că ăla e individul care a împuşcat francezi de-ai noştri.

Aşa dar, tot se îngrijise locotenentul Morrin ca Hasting să n-aibă de ce se plânge după ce se va fi însănătoşit.

Intrarăm în altă încăpere unde ni se dădură hainele vărgate. Începui acum să-mi pierd curajul, căci cum era să fugim în uniforma asta bătătoare la ochi?

N-avui însă timp să chibzuiesc mult, căci o durere grozavă în şold mă făcu să cad la pământ: la un semn al sergentului, un soldat mă izbise cu patul revolverului.

— Hi-hi, copilaşule – chicoti omuleţul – ai de gând să visezi aici? Asta nu merge, la noapte poţi s-o faci cât pofteşti. Acum la muncă! Crezi că-ţi vom da mâncare pe degeaba? Harnic să fii. Altminteri... (mutra i se schimonosi înfiorător) – altminteri voi pune să ţi se facă dungi pe trup. Afară!

Se apropia de Pongo şi-l izbi cu pumnul în coaste. Avea curaj omuleţul, zău aşa. Căci i-ar fi sunat ceasul din urmă dacă Marian – la care Pongo se uită întrebător – n-ar fi dat din cap cu hotărâre. Uriaşul lăsă ochii în jos şi ieşi liniştit afară.

Dar sergentul înţelesese întrebarea mută a lui Pongo. Se apropia de Marian şi mormăi:

— Care va să zică aşa stau lucrurile! Dacă ai fi încuviinţat, de sigur că monstrul ăla m-ar fi culcat la pământ, ai? Bine, drăguţule, las pe minei Dacă nu vei fi mulţumit, sa nu-mi zici pe nume!

În furia lui făcea impresia unui adevărat diavol. Mă miram de stăpânirea de sine a lui Marian care se uita la el cu un calm uimitor. Deodată sergentul se răsuci în călcâie şi porni înaintea noastră. Soldaţii ne mânară din spate.

Printre barăcile lungi, în faţa cărora soldaţii îşi luau masa de prânz, merserăm spre capătul lagărului. Aici se afla o baracă ceva mai mică, înaintea căreia stăteau la o masă lungă patrusprezece oameni. Când zăriră pe Bourreau, săriră în sus. Doamne Dumnezeule, ce frică trebuie să le fi insuflat omuleţul ăsta, căci indivizii, cari rămăseseră nemişcaţi, aveau înfăţişarea celor mai primejdioşi criminali, cu o singură excepţie. Erau făpturi uriaşe, cu frunţi înguste şi mutre animalice. O „colecţie” cu adevărat rară.

Bourreau se opri lângă masă.

— Vă aduc patru camarazi, copiii chicoti el. Sunt încă puţintel obraznici, răcanii şi trebuie să-i îmblânzim niţeluş. Îmi veţi da o mână de ajutor la asta... pricepeţi... e şi în folosul vostru.

Care va să zică vroia să ne dea pe seama acestor brute, ca să ne „moaie” cum s-ar zice. Şi ca prin farmec ticăloşii ne priviră cu o ură nemărginită, căci nădăjduiau prin asta să-şi câştige simpatia vampirului. Dar când îl zăriră pe Pongo, o umbră de spaimă trecu pe chipurile lor.

— Hi-hi! râse Bourreau, vă este teamă de diavolul ăla negru? Nu vă face nimic, uite, fac cu el ce vreau.

Spunând acestea dădu din nou credinciosului nostru Pongo doi pumni zdraveni în coaste. Uriaşul nici nu tresări însă, ca şi cum n-ar fi simţit nimic.

— Vedeţi cum l-am şi îmblânzit? râse sergentul.

— Ei, tu ăla, numărul paisprezece, ia să mi-l însoţeşti la bucătărie pe dumnealui de ici, cu numărul cincisprezece! El vă va servi, căci deocamdată va fi pus la muncă uşoară. Are un glonţ în trup, sărmănelul, trebuie să se lecuiască mai întâi.

Numărul paisprezece ieşi din rând. El era „excepţia”, despre care amintisem mai adineaori. Un tânăr subţirel, cu trăsături deschise, inteligente. Cum ajunsese el în cloaca asta, nu-mi puteam lămuri, dar suferinţa care îi era întipărită pe faţă lăsa să se înţeleagă câte avusese de îndurat din partea acestei brute. Îmi propusei imediat să iau sub ocrotirea mea pe bietul om şi ştiam ca şi Marian se gândea la fel.

Numărul paisprezece se făcu nevăzut împreună cu Hasting, care devenise numărul cincisprezece. Şi Bourreau continuă apoi prezentările: Marian era numărul şaisprezece, eu şaptesprezece şi Pongo numărul optsprezece.

— Aşa, copii – râse el după aceea – acum să vă purtaţi bine. Să nu care cumva să vă luaţi la ceartă aici afară, căci s-ar putea ca gardienii să înţeleagă greşit despre ce e vorba şi să vă găurească trupurile cu vreun glonţ, doua. Dacă aveţi cumva oarecari neînţelegeri, judecaţi-vă noaptea în baraca noastră. Acum mâncaţi repede, căci lucrul reîncepe curând!

Fioroşii noştri tovarăşi râmaseră ţepeni când agentul se îndepărtă. Noi ne apropiarăm de masă şi zâmbirăm prietenos viitorilor noştri tovarăşi.

Cel mai înalt şi mai vânjos, cu o mutră pe care erau întipărite toate patimile omeneşti, înălţă capul.

— I-ascultaţi încoace! mârâi el. Eu sunt şeful! Trebuie să vă supuneţi nouă fără să crâcniţi, altminteri vă ia mama dracului. Înţeles? Haide, aşezaţi-vă la masă!

Ne apropiarăm de dânsul şi Marian zise cu glas încet, dar hotărât:

— Ascultaţi şi voi ce am de spus! Treaba voastră ce crime şi nelegiuiri aveţi pe cuget. Puţin îmi pasă. Noi însă suntem nevinovaţi şi domnii judecători ne-au condamnat pe baza unui jurământ fals. Puţin, îmi pasă dacă mă credeţi sau nu. Ţin să vă atrag însă luarea aminti că nu vom înghiţi nimic din partea voastră. Înţeles? Şi chiar dac-aţi fi de două ori de atâţia şi mai puternici decât sunteţi. Terminăm noi repede cu voi, să n-aveţi grijă! a râs. Şi acum depinde de voi cum vor fi raporturile între noi.

Indivizii făcură nişte mutre uimite. De sigur că felul acesta de a vorbi nu-l auziseră încă de la un recrut. Peste câteva clipe însă „şeful” se făcu a rosti cu ironie şi scrâşni:

— Aşteptaţi voi până diseară şi vă voi arata eu ce-o şi mai înghiţiţi! Veţi cerşi îndurare, câini blestemaţi!

— Pentru vorba asta să ştii că-ţi vei primi pedeapsa diseară, răspunse Marian, calm. Hai să ne aşezăm, Robert.

Luarăm loc la capătul băncii. Ocnaşul lângă care se aşeză prietenul meu se dădu mai încolo. Probabil că prin asta ţinea să dea de înţeles „şefului” că nu vroia să aibă de-a face cu noi.

Hasting se înapoie cu numărul patrusprezece. Aduceau patru castroane în cari era mâncarea noastră. Deoarece nu îmbucasem

nimic de dimineaţă, înfulecarăm cu lăcomie ciorba care era destul de bună. Tocmai când sorbeam ultima lingură, se auzi un sunet puternic de gong.

Ocnaşii lăsară jos lingurile şi săriră în picioare. Le urmarăm pilda şi iată că se şi ivi sergentul Bourreau pe după colţul barăcii.

— Ei, cum s-au purtat recruţii? întrebă el. Hei, măi Butor, pe tine te-am întrebat!

„Şeful" se făcu roşu ca racul şi bâlbâi:

— Vom sta de vorbă astă seară în privinţa asta, domnule sergent.

— Bine. Purtaţi de grijă numai să se supună regulilor! Acum la muncă! Arătaţi-le ăstora trei cum se desţeleneşte pământul! Şi voi doi – arătă spre Hasting şi numărul patrusprezece – veţi spăla vasele şi veţi face curăţenie în baracă. Marş!

Şase soldaţi se iviră deodată alături de noi. Condamnaţii se rânduiră doi câte doi şi eu cu Pongo încheiam alaiul. Marian păşea înaintea mea, alături de ocnaşul care se dăduse la o parte de pe bancă atunci când se aşezase lângă el.

La capătul barăcii se afla o ferestruică de ieşire se apropia fiecare puşcăriaş. Primea acolo o secure sau un topor. Aşa dar eram puşi să desţelenim pământul, cea mai grozavă muncă ce se poate închipui sub clima asta ucigătoare. Dar eram noi obişnuiţi cu mizeriile şi odihna forţată de şaptesprezece zile, pe vapor, începuse chiar să ne plictisească. Aşa că eram bucuros în sinea mea când mi se dădu toporul, în vreme ce Pongo căpătă o secure.

Ieşirăm din îngrăditura de sârmă ghimpată, în interiorul insulei. Un ceas întreg merserăm printre plantaţii de cacao şi bumbac bine întreţinute, până ajunserăm în pădurea pe care trebuia s-o tăiem. Sergentul Bourreau arătă spre un copac uriaş şi zise:

— Măi, voi ăia trei recruţi şi tu numărul treisprezece, culcaţi la pământ copacul ăla! Până seara trebuie să fiţi gata. Înţeles?

Numărul treisprezece era osânditul care mergea alături de Marian. Făcea o mutră cam îmbufnată că trebuia să lucreze împreună cu noi, dar nu cuteza să crâcnească, de teama „Călăului". Marian căpătase şi el un topor, şi amândoi ne puserăm pe lucru să doborâm trunchiul puternic, în vreme ce Pongo şi osânditul tăiau de zor mărăcinişul din jur. Lemnul era grozav de tare, noi simţeam însă nevoie de puţină mişcare, aşa că ne făcea întrucâtva plăcere munca noastră. Era o adevărată nebunie să dobori un uriaş ca acesta cu topoarele ce ni se dăduseră, însă eu mi-am propus să fiu cuminte, până vom putea pune în aplicare planul de fugă. Şi ştiam că Marian cu Hasting gândeau la fel.

Un ceas întreg muncirăm aşa, apoi veni osânditul – căruia rezistenta noastră îi impusese de sigur – şi-mi luă securea din mână.

— Să mai schimbăm – mormăi el – vă duceţi dracului dacă mai munciţi aşa.

— Da, de unde! râse Marian. Suntem bucuroşi că putem face puţină mişcare după ce-am lâncezit aproape trei săptămâni.

— Dar veţi avea nevoie de puterile voastre diseară, când „Butor”-ul se va lua la harţă cu voi. Mulţi din noi ar răsufla uşuraţi dacă şi-ar găsi el odată naşul. M-aţi uimit, zău aşa, sunteţi din alt aluat.

— În privinţa asta ai dreptate. Lasă că îi vom închide noi pliscul „Butor”-ului.

— Pongo, ia mai treci şi tu în locul meu, să facem puţină schimbare.

Era o jucărie să smulgi buruienele şi crenguţele din pământul moale, faţă de ceea ce făcusem până atunci. Lucram unul lângă altul şi Marian îmi şopti:

Numai prin pădurea asta vom putea fugi. Nădăjduiesc că vom avea de lucru aici până se va însănătoşi pe deplin Hasting. Colo, în spatele pădurii, sunt trestii de zahăr sălbatice. În cursul vremii va trebui să doborâm cât mai multe şi să le punem de o parte, ca să ne putem construi o plută. E bine că n-am fost despărţiţi. Sst! Uite că vine „Călăul”.

— Hi-hi! Răcanii mei lucrează cu hărnicie! chicoti deodată sergentul în spatele nostru. Dumnezeule! Uriaşul ăla negru e diavolul întruchipat.

Privii cu coada ochiului spre Pongo, căruia ivirea să-i facă o adevărată plăcere să-şi arate puterea lui uriaşă. Deodată sări înapoi şi strigă:

— Massers fie băgare de seama! Copacul cade îndată!

Lucrase cu atâta dibăcie, încât nu mai era nevoie decât de câteva lovituri de topor ca să culce la pământ trunchiul enorm. Repede sărirăm în lături. Pongo lovi de două-trei ori, apoi copacul secular se aplecă şi se prăbuşi cu zgomot de tunet lângă noi.

Sergentul Bourreau nu mai râdea acum. Privea cu ochii holbaţi când la noi când la trunchiul doborât. Dar îi părea rău, probabil, că lăudase forţele lui Pongo, căci deodată îl auzirăm:

— Acum tăiaţi şi crengile, apoi curăţaţi şi tufele de pe aici! N-aţi venit încoace ca să trândăviţi. Haide, la lucru!

Fără să crâcnim ne puserăm pe treabă. Şi osânditul numărul treisprezece ne şopti iarăşi:

— Nu vă daţi atâta osteneală! Altminteri să ştiţi că nu mai isprăviţi cu „Butor”-ul. Nu-i spuneţi însă că eu l-am numit astfel, căci devine o fiară când aude numele ăsta. Numai sergentul i-o poate spune fără teamă.

— Bine că mi-ai spus. De-acum încolo numai aşa îl voi numi, răspunse Marian. Şi zău, m-aş mira de va mai fi în stare să lucreze mâine dacă s-o lua la harţă cu noi. Dacă nu mi-ar fi milă de el aş lăsa în seama lui Pongo să-l îmblânzească.

— Atunci nu cred c-ar mai rămâne mult din el. Răspunse noul nostru „tovarăş”. Dar ia spune, sunteţi cu adevărat nevinovaţi?

— Da.

— Atunci, eu în locul vostru as încerca să fug... Nu trebuie să mă priveşti atât de cercetător, vorbesc foarte serios; eu nu-s dintre-ăia cari umblă cu gânduri ascunse. M-am purtat şi eu cu gândul ăsta, dar singur-singurel nu pot. Cu voi aş merge.

— Cum te numeşti şi ce crimă ai făptuit? întrebă Marian.

Mă cheamă Forestier. Acum cinci ani am înjunghiat la beţie un prieten, care mi-a suflat drăguţa. Mai am încă doi ani de petrecut în iadul ăsta.

— De cât timp eşti aici?

— De patru ani. Dar mult noi mai duce-o. Butor ăla ne face viaţa mai grea decât chiar blestematul ăla de Bourreau.

— Atunci las pe mine! Voi face astă seară o faptă bună şi-l voi pune cu botul pe labe.

Osânditul deveni deodată respectuos şi exclamă:

— O, domnule, dac-ai izbuti să faci asta!

— Voi izbuti, n-avea grijă! Aşa, făcurăm şi treaba asta, ce mai e acum de lucrat?

În vreme ce vorbeam – adică ne şuşoteam – n-am întrerupt de loc munca, aşa că peste vreo doua ceasuri eram gata şi cu a doua sarcină pe care ne-o dăduse sergentul.

— Acum ne rămâne să facem morman din crengi, apoi mergem înapoi în tabără, răspunse Forestier.

Când începurăm să cărăm crengile îşi făcu apariţia şi Bourreau.

— Hm, hm! făcu el, cam rău dispus.

— A mers repede după cum văd. Ei, numărul treisprezece, ţi-o fi frică de ăla nou, de aceea i-ai dat o mână de ajutor, ai? Aşa. Mâine va lucra Butor cu ei, să-mi taie şi copăcelul ăla de colo. Să vedem dac-o merge tot atât de repede.

N-aveam ce zice, asta era o laudă pentru munca noastră. Era lesne de închipuit, că bieţii osânditi ajungeau la disperare de pe urma unui astfel de tratament. Dar cu noi nu se va prinde.

Marian avea dreptate. Nu puteam fugi decât prin pădurea asta, ai cărei copaci formau şiruri drepte. Şi deşi fusese tăiată în mare parte şi nu prea prezenta ascunzători, totuşi nu consideram asta ca o piedică serioasă. Trebuia să fugim.

Şi apoi, ne puteam bizui pe deplin pe forţele supraomeneşti ale lui Pongo. O greutate mare constituia şi faptul că trebuia să tăiem pe ascuns cât mai multe trestii de zahăr, căci pluta cu care ne pusesem în gând să fugim, trebuia să fie trainică, deoarece marea la Cayenne mişună de rechini. Şi aceste dihănii lacome de pradă nu se vor da în lături să răstoarne pur şi simplu o plută uşoară, iar Bourreau, diavolul acela cu chip de om, se pricepea de minune să se ivească pe negândite unde nici nu-l aşteptai. Eram încredinţat că el – mai cu seamă când era vorba de „răcani” – se furişa

îndărătul lor şi le spiona activitatea, ca să le poată da pedepse aspre, dacă lucrul nu era îndeplinit destul de repede – după părerea lui.

Şi dacă ne-ar prinde la tăiatul trestiilor de zahăr, s-a dus pe copcă fuga noastră! Fără îndoială că ne-ar. „dărui" câţiva ani de carceră grea şi ne-ar pune lanţuri la picioare.

Mai eram îngrijorat şi de reţeaua de sârmă ghimpată, care în timpul nopţii era încărcată cu electricitate. Nu prea e plăcut să mori carbonizat. Cum aveam să înlăturam această piedică nu ştiam încă.

Era presărată cu tot soiul de greutăţi plănuita noastră fugă, dar ne pusesem în gând să murim mai bine la încercarea asta, decât să ne lăsăm omorâţi cu încetul de schingiuitorii noştri. Şi acolo unde există voinţă, există şi mijloace. Am învins noi până acum multe ne-am găsit în situaţie cele mai deznădăjduite, aşa că aveam tot dreptul să nădăjduim că vom scăpa cu bine şi de data asta. Fuga.

Fuga cu orice preţ – iată gândul care nu ne părăsea o clipă.

De aceea nici nu ne sinchiseam de înjurăturile cu cari ne copleşea sergentul, ci ne continuam munca liniştiţi. Am lăsat-o însă mai moale, ascultând astfel de sfatul înţelept al lui Forestier. Şi tocmai când terminarăm treaba, se auzi dinspre lagăr lovitura de gong.

— În lagăr! comandă Bourreau.

Formarăm convoiul şi pornirăm la drum. După un ceas, când ajunserăm la destinaţie şi predarăm uneltele, găsirăm pregătită cina: o supa de orez care nu era de loc rea. Mâncam cu poftă şi nu ne sinchiseam de înţepăturile „Butor"-ului, care îşi bătea joc de silinţa noastră la lucru. Hasting şi osânditul numărul treisprezece fură nevoiţi iarăşi să spele vasele noastre, în vreme ce noi furăm conduşi în baraca-dormitor.

Osândiţii se arătau ciudat de liniştiţi. Luară loc în fata paturilor lor şi rămaseră tăcuţi. Erau douăzeci de paturi dintr-acestea rânduite de-a lungul pereţilor, dintre cari patrusprezece erau prevăzute cu pături. Noi ne oprirăm la uşă liniştiţi, ca nu cumva să stârnim fără folos mânia sergentului printr-o provocare.

IV.
ÎMBLÂNZIREA „BUTOR"-ULUI.

CURÂND SE DOVEDI CÂT DE BINE AM PROCEDAT.

Uşa se deschise brusc şi Bourreau intră însoţit de doi soldaţi. Îndărătul lui veneau Hasting şi osânditul cel tânăr cu patru pături.

— Ah! făcu sergentul, vădit dezamăgit. Care va să zică nu v-aţi ales încă paturile. Norocul vostru. Hai, luaţi-le pe acelea patru de ici!

Spunând asta ne arătă paturile de lângă uşă. Îmi spusei imediat că erau cele mai proaste din toată baraca. Şi aşa chiar era, căci

prin crăpăturile uşii trăgea în timpul nopţii rău de tot.

Bourreau ne mai aruncă o privire furioasă, apoi se îndreptă spre Butor şi scrâşni:

— Vei purta de grijă ca domnii aceştia sa păstreze ordinea! Înţeles? Să nu cumva să creadă că au venit aici să-şi petreacă vacanţele!

— Am înţeles, domnule sergent, bolborosi „Grosolanul", adică „Butor"-ul.

— Prea bine nu cred să se fi simţit, căci, ca toţi eroii cari îi dau mereu cu gura. Părea să fie şi el un laş. Şi observase de sigur în timpul lucrului că noi nu eram de loc de dispreţuit.

— Aşa. Fă-ţi treaba cum se cuvine! rânji Bourreau. Şi voi, răcanilor, vă urez somn uşor.

— Să trăiţi şi vă mulţumim, domnule sergent! răspunse Marian, foarte serios.

Bourreau îi aruncă o privire plină de mânie, dar calmul prietenului meu părea să-l vâre în încurcătură. Ne mai dădu odată în grija bietului Butor, apoi ne părăsi împreună cu suita.

Ne aşternurăm liniştiţi păturile; nu dădurăm nici o atenţiune duşmanului nostru. Cum trebuia să-l considerăm pe uriaşul acela, cunoscut sub „numărul opt". Omul părea să fie în mare încurcătură, neştiind cum să înceapă cearta cu noi.

Ceilalţi osândiţi se aşezaseră pe paturile lor şi aşteptau cu încordare „începutul" din partea „şefului" lor. „Butor"-ul părea să-şi dea seamă că e în joc acum autoritatea lui. Dar, înainte ca să poată întreprinde ceva, Marian se apropia de el şi zise palm:

—Vroiam să-te pedepsesc pentru obrăznicia de azi la prânz, dar te voi ierta, căci sergentul te-a asmuţit împotriva noastră. Pe viitor nu-ţi mai îngădui aşa ceva, s-a ştii!

Trebuii să-mi stăpânesc râsul văzând mutrele pe care le făceau ceilalţi osândiţi. Marian, care era cu un cap mai scund decât „Butor"-ul, părea ca un pitic faţă de făptura uriaşă a celuilalt. Şi totuşi îşi luase îndrăzneala să-l înfrunte. Numai noul nostru prieten, numărul treisprezece, îmi zâmbi cu ochi scânteietori.

Uriaşul ridică brusc braţul vânjos, dar Marian se apropia atât de repede şi mai mult de ei, încât fu nevoit să lase jos pumnul. Apoi prietenul meu rosti cu un ton atât de tăios, cum nu mai auzisem niciodată la el.

— Ascultă, numărul opt, sau Butor, cum te mai numeşti, să nu îndrăzneşti a doua oară să ridici mâna asupra mea!

Rostind numele de „Butor", îl atinsese pe osândit unde-l durea mai rău. Cu un răcnet de fiară ridică braţele să-l înhaţe pe Marian, dar prietenul meu era destul de antrenat în tot soiul de exerciţii corporale ca să se poată apăra de atacul acesta. El se dădu înapoi şi braţele „Grosolanului" se repeziră în gol... Acum luă Marian ofensiva. Pumnii lui de oţel dădură două lovituri în braţele duşmanului... Cu un geamăt slab uriaşul lăsă mâinile în jos, în vreme ce ceilalţi osândiţi scoaseră un murmur înăbuşit. Se

părea că nu erau mulţumiţi cu înfrângerea şefului lor de până acum. Şi murmurul acesta îl înfuria mult de grozav pe uriaş încât uită de durere şi de tot.

Cu iuţeala fulgerului ridică amândoi pumnii ca să-i izbească în capul lui Marian. Prietenul meu i-o lua însă din nou înainte. Cu faţa zâmbitoare şi mişcări aproape elegante el pară lovitura, repezi apoi mâna stângă cu iuţeala fulgerului în pântecele celuilalt şi-i tăia răsuflarea. Trupul uriaş se îndoi şi în aceeaşi clipă dreapta lui M„Grosolanului". arian porni ca glonţul în bărbia Acesta fu zvârlit în sus, se clătină o clipă, apoi se prăbuşi pe podea.

— S-a făcut! zise Marian, calm, către ceilalţi osândiţi, cari priveau cu ochii holbaţi la trupul şefului lor înfrânt.

— Acum cred că „Butor"-ul vă va lăsa în pace. Şi dacă mai e printre voi vreunul care doreşte un tratament la fel, să poftească. Sunt tocmai în forma.

Dar nimeni nu se clinti. Câţiva, mai vânjoşi, aruncară priviri întunecate spre Marian, pe când cei mai mulţi păreau să se bucure că şefia uriaşului încetase.

— Mi-era milă de „Butor"-ul vostru, urmă Marian, altminteri l-aş fi rugat pe prietenul meu Pongo să-l aranjeze niţeluş. Şi zău că l-ar fi aranjat cum e mai bine! Şi acum; băieţi, să mergem la culcare, căci mâine ne aşteaptă o zi de muncă. Pe bietul Butor să-l aşezăm însă în pat. Unde e culcuşul lui?

Intimidaţi de eroismul lui Marian, câţiva osândiţi se grăbiră să arate patul leşinatului.

Prietenul meu se adresă Lui Pongo:

— Pongo, vrei să-l duci pe dumnealui la patul său?

Uriaşul, care avea chipul strălucitor de bucurie, se apropia repede. Apucă cu o singură mână trupul greu de turul pantalonilor, îl ridica în aer ca pe un fulg, apoi îl aşeză uşurel pe pătura de lână. Îndeplinise un adevărat număr de varieteu şi osândiţii din baracă ridicară capetele, uimiţi şi îngroziţi în acelaşi timp.

— Vedeţi – zise Marian – vroiam tocmai să vă mai spun să nu vă luaţi la harţa cu Pongo, căci nu garantez de oasele voastre. Noapte bună, băieţii!

Se răsuci în călcâie şi se îndreptă – urmat de Pongo – spre culcuşurile noastre. „Camarazii" izbucniră într-un murmur uşor, care înseamnă şi dezamăgire şi aprobare în acelaşi timp. Noi nu ne sinchisirăm de ei, ci ne întinserăm pe paturi, ceea ce făcură şi ceilalţi. Şoapte slabe se auziră prin întuneric, dar nu puteam şti dacă ne erau binevoitoare sau duşmănoase.

A doua zi dimineaţă, sergentul Bourreau intră în baracă frecându-şi mâinile. Privi cercetător la Marian şi păru să fie dezamăgit când prietenul meu se uită vesel la dânsul. Apoi văzu bărbia umflată şi vânătă a „Butor"-ului şi chipul său se schimonosi de mânie.

— Ei, Butor – scrâşni el – te-ai lovit cumva de ceva? Că mare erou mai eşti! Sculaţi. Trândavilor, v-aşteaptă munca! Butor, tu lucrezi azi cu recruţii.

— Ai înţeles?

— Să trăiţi, am înţeles, domnule sergent!

— Dumnezeule, ce-ai păţit de vorbeşti atât da greu? Ţi-ai muşcat limba?

Osânditul nu răspunse ci aruncă o privire curioasă spre Marian. Bourreau râse dispreţuitor şi părăsi baraca, pentru a ne aştepta afară.

La masă. Hasting şi tânărul osândit aduseră ciorba de dimineaţă; după mâncare ni se dădu în primire uneltele şi pornirăm spre pădure.

Luarăm în lucru copacul poreclit „arborele de fier" şi care făcea cinste numelui său. Dar sub loviturile puternice ale lui Pongo, chiar şi lemnul acesta se prefăcu în ţăndări şi ne aşteptam ca gigantul pădurilor să cadă până la amiază.

Butor lucra alături de mine cu securea. Nu rostea nici un cuvânt ci îşi vedea de lucru, cu mânie stăpânită. Deodată făcu însa explozie furia pe care sergentul o asmuţise prin „înţepături" în timpul marşului. Se repezi brusc şi ridică securea spre a o lăsa să cadă asupra capului lui Marian, care stătea întors cu spatele.

Dar înainte ca eu să pot scoale un ţipăt de prevenire, Pongo îşi facă datoria. El „simţise", ca să zic aşa. Săritura criminalului, se întoarse brusc şi se aruncă asupra ticălosului. Crezui că i-a sunat ceasul din urmă „Butor"-ului, Pongo era însă destul de viclean ca să nu ne înrăutăţească situaţia printr-un omor. El nu făcu decât să prindă mâna „Grosolanului" şi în clipa următoare, acesta se prăbuşi gemând sub strânsoarea de fier a uriaşului.

Marian se întoarse repede şi făcu un semn credinciosului negru, care dădu drumul imediat braţului criminalului.

— Vezi tu, drăguţule! Se adresă el apoi ticălosului – că nu poţi face nimic împotriva noastră. Ia spune, te vei cuminţi de-acum încolo ?

— Da, domnule, gemu Butor. M-aţi învins.

— Ei, aşa îmi placi, răspunse Marian prietenos. Şi acum să ne punem din nou pe lucru. Robert, va trebui să munceşti mai cu spor acum, ca tovarăşul nostru să se odihnească până şi-o lecui mâna.

— Mulţumesc, domnule, bâlbâi uriaşul, nemaiştiind ce să creadă. Cred că va merge.

Trebuie să spun că prin aceste acte de violentă ne-am câştigat un nou prieten, care până atunci ne urâse de moarte.

Şi acest prieten ne era de mare folos nouă. El se afla de mai multă vreme pe insulă, cunoştea exact prescripţiunile regulamentului, ştia cum sunt împărţiţi paznicii, când se făceau schimburile şi cari erau semnalele de alarmă. Toate astea ar fi trebuit să ni le însuşim cu greutate, pierzând timp şi desigur şi

energia trebuincioasă, căci clima aceea păcătoasă ne moleşea grozav.

Acum însă speranţele mele se redeşteptaseră. Cu ajutorul acestui osândit voinic şi experimentat, plin de mânie împotriva schingiuitorilor săi, fuga noastră va izbuti mai uşor.

V.
SCĂPAŢI.

NE CONTINUARĂM LUCRUL ÎN TĂCERE. După câtva timp apăru sergentul Bourreau şi începu din nou să ne întărâte, cum îi era năravul. Dar numărul opt nu mai reacţionă de loc acum. Şi când omuleţul se îndepărta furios „Butor”-ul şopti deodată:

— Domnule, am multe păcate pe cuget şi sunt un om rău. Dar pe dumneavoastră aş vrea să vă ajut căci sunt încredinţat că sunteţi nevinovaţi. Puteţi avea încredere în mine.

— Schimbă-l pe Pongo al nostru – îi răspunsei eu tot în şoaptă – şi vorbeşte cu prietenul meu.

Pongo se apropia râzând.

— Oh, Masser – zise el – om rău acum om bun.

— Da. Pongo, aşa pare să fie. Dar fii cu băgare de seamă. Eu voi tine sub observaţie acum pe paznici şi pe sergenţi. În vremea asta tu va trebui să tai cât mai multe trestii de zahăr de colo, la dreapta şi să le ascunzi, încet însă şi cu băgare de seamă!

Pongo iscodi cu privirea în juru-i, îşi încorda apoi auzul câtva timp. După aceea se îndreptă spre locul unde erau trestiile de zahăr. Se strecură fără zgomot înăuntru şi eu văzui imediat că trestiile de zahăr din mijloc dispăreau una după alta. În tot timpul acesta eu stăteam la pândă cu încordare şi cu spaimă văzui deodată pe Bourreau ivindu-se pe aproape. Chestia devenea cam primejdioasă căci „Butor”-ul avea încă securea sa în mână, deoarece Pongo îi luase toporul ca să poată tăia trestiile. Sergentului trebuia să-i bată la ochi faptul că osânditul lucra cu securea la tăiatul copacului. Făcui repede câţiva paşi înainte şi început să tai de zor mărăcinişul din jurul copacului.

— Atenţiune, sergentul! şoptii.

Imediat „Grosolanul” veni lângă mine şi-mi dădu o mână de ajutor. Însă Pongo tot lipsea. Dar când privii implorator spre Marian, îl văzui pe uriaşul nostru de cealaltă parte a copacului

tăiat pe jumătate şi lovind cu putere în lemnul tare ca fierul. Cu simţurile-i agere trebuie să fi observat apropierea sergentului şi dându-şi seamă cum stau lucrurile, sărise îndată lângă copac.

Ne prefăcurăm că nici nu-l observăm pe Bourreau şi tresărirăm speriaţi când îi auzirăm glasul. Probabil că omuleţul era peste măsură de necăjit că nici „Butor"-ul nu izbutise să ne vie de hac. Când se îndepărtă în cele din urmă iarăşi, osânditul numărul opt şopti:

— Dacă domnii vor să fugă, i-aş ruga să mă ia şi pe mine. Poate va pot fi de folos căci cunosc locurile de pe aici de vreo şapte ani.

— Vreau şi te cred, zise Marian. Da, vrem să fugim cât mai curând. Tovarăşul d-tale Forestier, numărul treisprezece, doreşte să vie cu noi.

— Şi ăsta ne poate fi de folos. Singura putinţă de fugă este prin pădurea asta. E un drum de vreo zece kilometri. Fireşte că numai noaptea putem pune planul în practică. Negrul dv. a tăiat trestii de zahăr pe cari trebuie să le luam cu noi. Căci pe coastă nu se găsesc beţe atât de trainice. Trebuie să ne îngrijim şi de ceva scoarţă de palmier pentru a lega beţele între ele.

— Se va face totul. Dar cum trecem împrejmuirea de sârmă ghimpată, care e încărcat cu curent electric de înaltă frecvenţă în timpul nopţii?

— Hm... asta e partea cea mai grea. Şi din pricina acestui lucru mai sunt încă aici, altminteri de când aş fi fost plecat... Credeam însa că domnii ştiu vreun mijloc. Dacă nu, trebuie să-l întrebăm pe tânărul ăla, numărul unsprezece. El se pricepe în treburi dintr-astea.

— E de mult aici?

— De două luni. De fapt nici nu se potriveşte cu noi şi susţine mereu c-ar fi nevinovat.. Ştie Dumnezeu!

— Atunci să-l luăm şi pe el.

— Fireşte, dacă ne ajută trebuie să şi vie cu noi.

— Bine, s-a aranjat şi asta. De îndată ce se va vindeca pe deplin prietenul meu, ştergem putina. Aşa şi acum să doborâm copacul.

Gigantul pădurii se prăbuşi cu zgomot tocmai când sună clopotul de masă. În tot cursul drumului spre lagăr, Bourreau îl copleşi pe noul nostru tovarăş cu cele mai aspre vorbe de dojană şi ocară, dar acum eram încredinţat că îşi făcea prin asta un duşman care l-ar gâtui cu cruzime la cel dintâi prilej potrivit.

Si întâmplările viitoare dovediri că avusesem dreptate.

La masa de prânz băgai de seama că Marian vorbea în şoaptă cu tânărul osândit, care dădea mereu din cap. Când ne aflarăm din nou la lucru după-amiezi, Marian ne povesti că Manant – cum se numea numărul patrusprezece – era într-adevăr electrotehnician. Curentul nu-l putea întrerupe, în schimb făurise

un plan foarte bun, care nu se putea să nu izbutească dacă lucram în înţelegere.

După ce se va înnopta, numărul opt, împreună cu Forestier, urmau şi se furişeze lângă paturile noastre şi atunci tânărul Manant ne va lămuri precis cum plănuia el fuga.

— Trebuie să ştiu însă neapărat când pornim – zise numărul opt după câtva timp de gândire – căci mai am ceva de pus la punct în lagăr înainte de a-l părăsi pentru totdeauna.

Imediat mi se duse gândul la sergent.

— Lasă-l în plata Domnului, căci fapta ta se poate întoarce în răul îi spusei.

Osânditul mă privi surprins, râse încurcat şi murmură:

— Ei, da, nici nu e prea important. Principalul lucru e sa scăpăm de aici. V-aş sfătui să sfârşim cât mai repede, căci cine ştie dacă vom mai lucra mult în pădure sau daca vom mai rămâne împreună în baracă.

— Dacă va fi cu putinţă, vom fugi chiar la noapte, răspunse Marian cu hotărâre. Uite, crengile astea de aici să le punem de o parte; ne vor servi de vâsle.

Pongo dispăru cu crengile şi le puse lângă trestiile tăiate. Acum mai trebuia să ne îngrijim scoarţă de palmier. Dar cât cuprindeai cu ochiul nu se vedea nici un palmier.

— Ce să ne batem capul, zise Marian în cele din urmă. Luăm tunicile noastre şi le rupem în fâşii. Tot trebuie să ne scăpăm de costumele astea cari ne-ar putea da de gol.

— Asta e o idee bună, încuviinţă osânditul. Acum cred şi eu că planul va izbuti.

— Să sperăm. Dar ia să ne mai vedem şi de lucru.

Istoviţi de munca de peste zi, tovarăşii noştri de baracă dormeau. Marian vorbise cu Hasting care-i spusese că rana nu-l mai supăra de loc. Hotărârăm, aşa dar, să fugim chiar în noaptea asta.

După zgomotele abia auzite, ne dădurăm seamă că numerele opt şi treisprezece îşi părăseau culcuşurile. Şi peste puţin se şi găseau lângă paturile noastre.

— Ascultaţi – şopti Marian – eu am îmbunătăţit planul lui Manant. Ştiţi cum sunt împărţiţi paznicii în timpul nopţii?

— Santinele duble, la vreo sută de metri distanţei între ei, fac rondul în jurul lagărului, răspunse numărul opt.

— Bun; atunci să ne strecurăm acum afară din baracă. Vom lua cu noi masa cea mare, căci vom avea nevoie de ea. Restul îl veţi vedea.

Mă cam miram cu, nu-i vorbă, ce-avea de gând să facă prietenul meu cu masa aceea grea, dar nu prea era timp de pierdut cu întrebările. Ne ridicarăm încetişor şi ne strecurarăm cu băgare de seamă pe uşă. Din fericire nu se mai obişnuia în Cayenne să se încuie uşile barăcilor, deoarece sârma ghimpată încărcată cu curent electric era o garanţie îndestulătoare împotriva încercărilor

de evadare. Apoi, mai erau şi santinelele. Dar francezii n-au avut încă un osândit de măsura lui Pongo.

Negrul îşi lepădase costumul de puşcăriaş şi nu putea fi recunoscut pe întuneric. Marian îi şopti:

— Pongo, trebuie să ameţeşti sentinelele. Noi venim după tine. Asta trebuie să se întâmple în apropierea porţii prin care ieşeam când mergeam la lucru.

— Pongo face bine! răspunse credinciosul uriaş.

— Am încredere. Acum să luăm masa şi să pornim binişor după el.

Masa cu pricina cântărea pe puţin o sută cincizeci de kilograme. Eu cu Marian o apucasem de la un capăt iar numărul opt şi patrusprezece de celălalt. În vârful picioarelor porniram cu ea dea lungul barăcii. De jur-împrejurul gardului de sârmă ardeau lămpi electrice, cari erau aşezate însă la distanţe atât de mari încât lăsau porţiuni largi în întuneric. Marian se îndreptă spre un astfel de loc, din imediata apropiere a porţii.

La câţiva paşi înaintea noastră mergea Pongo, ca o umbră uriaşă. Ne oprirăm, căci din dreapta veneau cele două santinele, cărora trebuiau să le urmeze altele, la distanţă de o sută de metri. Fără să bănuiască nimic, cei doi soldaţi păşeau tacticos, flecărind de-ale lor.

Când intrară în porţiunea întunecoasă... discuţie lor amuţi brusc. Nu auzirăm nici un sunet, deşi ştiam că Pongo îi „aranjase".

— Repede, înainte! şopti Marian şi ridicând masa grea, alergarăm spre porţiunea întunecată de lângă gard.

— Pongo, repede! Mai şopti Marian. Voi ceilalţi luaţi armele santinelelor. Repede, gardul va fi distrus îndată. Aici, Pongo, ia masa şi azvârle-o peste sârmă! Trebuie să se rupă.

Uriaşul înhăţă masa grea, o ridică întocmai cum ai ridica o minge şi cu toată puterea o zvârli deasupra gardului.

Sârmele întinse se rupseră ca nişte sforicele. Dar imediat ţâşniră scântei orbitoare provocate de atingerea capetelor. În lagăr, în clădirea înaltă de piatră, răsună un clopot de alarmă.

— Înainte! strigă Marian. Drumul e liber.

Repede ne strecurarăm prin spărtura largă, făcută de masa cea grea. Pongo şi numărul opt luară conducerea şi în pas alergător străbăturăm plantaţiile.

Îndărătul nostru părea să se fi dezlănţuit un adevărat război. Clopotele începură să sune. Trompetele sfâşiară văzduhul, glasuri furioase răcneau. Dar zgomotele acestea deveneau din ce în ce mai slabe. Înainte ca trupa să se poată aduna şi să stabilească cine evadase şi înainte ca să descopere drumul pe care apucaserăm, noi trebuia să fim aproape de coasta.

Liniştea se aşternu îndărătul nostru. Cu sudoarea curgându-ne şiroaie pe fată, ajunserăm în pădure.

— Ne putem odihni câteva minute, zise Marian. În vremea asta Pongo va aduce trestiile de zahăr. Nu cred să ne ajungă ei.

— Atunci nu-l cunoaşteţi bine pe Bourreau, domnule, zise numărul opt. El are un câine-lup care desigur că se şi află pe urmele noastre. Diavolul ăsta nu se teme să ne urmărească chiar şi singur. A! Ai auzit? Se şi află pe aproape.

Dinspre plantaţii se auzi lătratul răguşit al unui dulău.

— Massers fie liniştit, Pongo omoară câine, spuse prietenul nostru negru şi ieşi imediat în întâmpinarea primejdiosului duşman.

— Atunci îl iau pe Bourreau pe seama mea, zise numărul opt şi alergă repede după Pongo.

Ascultam cu răsuflarea oprită. Se auzi un lătrat fioros al câinelui, apoi un schelălăit prelung. După câteva clipe, un alt ţipăt de moarte cutremură pădurea, de astădată scos dintr-un gâtlej omenesc. Bourreau – Călăul – îşi primise plata ticăloşiilor sale. Peste puţin se înapoiară Pongo şi numărul opt.

— S-a făcuţi mormăi osânditul. Bourreau nu va mai schingiui pe nimeni de-acum încolo. Dar trebuie s-o pornim, domnilor! Să

ţinem drumul drept înainte, călăuzindu-ne după stele.

— Pongo va lua conducerea, iar eu voi încheia cortegiul, hotărî Marian. La drum, băieţi şi Dumnezeu să-ne aibă în paza lui!»

Sfârşitul volumului: **PE INSULA DRACULUI.**

Scăpaţi de urgia de pe Insula Dracului, curajoşii bărbaţi întâmpină încă multe aventuri în calea lor, chiar mai grozave decât cele de până acum. Ele vor fi descrise în volumul următor intitulat:

PIRAŢII CHINEZI.